

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
«ΠΑΤΡΙΩΝ»
ΔΟΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 3 Α
ΤΗΛΕΦ. 582

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Εκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίον καὶ Ι. Μ. Δαμβέργη διευθύνοντος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000

ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

ΑΙ ΑΝΕΞΙΧΝΙΑΣΤΟΙ ΒΟΥΛΑΙ

Ἐὰν ἀνατρέξωμεν εἰς προγενεστέρας ἐποχάς, καθ' ἃς ἰσοϋφεῖς αἱ μεγαλουργαὶ ἀλλὰ καὶ αἱ δοκιμασίαι τῆς Κρήτης ἐπροκάλουν παρὰ τῇ συνειδήσει ὄχι μόνον τῶν πανελλήνων ἀλλὰ καὶ παντός δικαίου καὶ φιλανθρώπου ἐξέγερσιν καὶ παράπονον θλιβερόν διὰ τὴν τραγικὴν αὐτῆς μοῖραν, ἐὰν μετὰ τὰς οἰκτρὰς λήξεις τῶν ἐνδόξων ἐπαναστάσεών της ἐνθυμηθῶμεν ποῖον δηλητήριο ἐπινον δύο πρὸ ἡμῶν γενεαὶ καὶ τρίτη ἡμεῖς, θά αἰσθανθῶμεν πάλιν ἐν τῷ στόματι τὴν πικρίαν ἐκείνην, τὴν μεταβάλλουσαν τὸ παράπονον μᾶς εἰς ἀκαταλόγιστον βλασφημίαν κατὰ τῆς θείας προνοίας, ἣν ἐκαλοῦμεν τότε ἄδικον καὶ σκληράν, ἀδυνατοῦντες νὰ ἐξιχνιάσωμεν τὰς βουλὰς Τῆς.

Διαφόρους ἔδωκαν μορφὰς εἰς τὴν βλασφημίαν ἐκείνην ἡ ποίησις καὶ ὁ πεζὸς λόγος, ὑπὸ τὴν καθοδηγίαν δ' αὐτῶν οἱ σκώληκες μετεβαλλόμεθα εἰς κριτὰς τοῦ Θεοῦ καὶ τιμητὰς αὐστηροῦς τῆς υπερτάτης θελήσεως. Οἱ ἄφρονες! Θὰ ἐννοήσωμεν ἄρ' αὖτε, τώρα τοῦλάχιστον, τὸ μέγεθος τῆς ἡμετέρας ἀφροσύνης; Θὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὴν γινομένην πρὸ ἡμῶν ἀποκάλυψιν τῆς ἀνέξιχνιάστου βουλῆς; Θὰ κατανοήσωμεν ὅτι ἡ λήξις, ἣν ἡ θεία θέλησις ἐπεφύλασεν εἰς τὸ Κρητικὸν μαρτύριον, ἦτο ὑπερτέρα τῶν ἀνθρωπίνων ἡμῶν ὀνειροπολημάτων καὶ θὰ ἐπικαλεσθῶμεν μετὰ συντριβῆς τὴν θείαν συγγνώμην βλέποντες ὄχι ἐν ὁράματι φαντασίας, ἀλλὰ ἐν τῇ ἀπτοτέρᾳ πραγματικότητι τὴν περιπόθητον πρωτότοκον ἐργασίαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς ὄχι δὲ μόνον, ἀλλὰ σύρουσαν ὡς ἐν χορῷ τόσας ἀδελφὰς ἐλευθέρas, εὐδαίμονας, ἐκστατικὰς ἐκ τῆς ἀπροσδοκήτου πληρώσεως τῶν πόθων των;

Τὸν λίθον, ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες τὴν ἀνθρωπίνην τάξιν ἰσχυροί, ἔγνω ἡ θεία χάρις νὰ μεταβάλῃ εἰς κεφαλὴν γωνίας. Ἡ Κρήτη ἡ μαρτυρήσασα, ἡ Κρήτη ἡ ἀδικηθεῖσα, ἡ Κρήτη ἡ αἰμοσταγής, ἡ Κρήτη ἡ σιδηροδεσμία, ἦτο γεγραμμένον ἀνωθεν καὶ μετὰ τὰς ἀλύσεις ἀκόμη περὶ τὸν λαϊμόν, — ὧ τῆς μεγαλειότητος ἐπιβραβεύσεως τῶν ἀγώνων της! — νὰ λύσῃ καὶ τῶν ἀδελφῶν της τὰ δεσμά. Ἡ Κρήτη ἡ τραγικὴ ἡρώς ἐλοκλήρων αἰώνων, ἐπεφυλάσσετο ὡς τὸ ὄργανον τῆς θείας ἐκδικήσεως.

Πρὸ τοῦ θαύματος τοῦ πασιδήλου καὶ περιφανοῦς ἀναμνησθῶμεν οἱ λιπόψυχοι τῶν παλαιῶν βαρυθυμιῶν καὶ ἐκτενέσωμεν τὸν ὕψιστον νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἀνθρωπίνην ἡμῶν ἀδυναμίαν μὴ ἀφίσωμεν δὲ τοῦ λοιποῦ αὐτὴν νὰ ἐκτρέπεται εἰς κρίσιν καὶ κατάκρισιν βουλῶν, ἃς μόνον νὰ εὐλογῶμεν πρέπει καὶ νὰ δοξάζωμεν, ὅσον καὶ ἂν εἶναι εἰς ἡμᾶς ἀκατανόητοι.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Α' Νηστειῶν.

(Ἰωάν. 1. 44—52)

Κείμενον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν¹. καὶ εὗρίσκει Φίλιππον καὶ λέγει αὐτῷ. ἀκολουθεῖ μοι. ἦν δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαϊδά,² ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου. εὗρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναήλ,³ καὶ λέγει αὐτῷ. ὃν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται, εὗρήκαμεν, Ἰησοῦν⁴ τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ. καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναήλ⁵. ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι καλὸν εἶναι; λέγει αὐτῷ Φίλιππος. ἔρχου καὶ ἴδε. εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναήλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ. ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι⁶. λέγει αὐτῷ Ναθαναήλ. πόθεν με γινώσκεις; ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ. πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ τὴν συκὴν εἰδόν σε. ἀπεκρίθη Ναθαναήλ καὶ λέγει αὐτῷ. ραββί, σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ. ὅτι εἶπόν σοι, εἰδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς, πιστεύεις; μείζω τούτων ὄψει. καὶ λέγει αὐτῷ. ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν⁷. ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεωγότα, καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου⁸.

Σημειώσεις.

1) Γ α λ ι λ α ῖ α = ὅπως ἐκαλεῖτο τότε ἡ βόρειος Παλαιστίνη.
2) Β η θ σ α ῖ δ α = κατὰ τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Γενησαρέτ πλησίον τῆς Καπερναούμ. 3) Ν α θ α ν ἡ λ ὁ παρ' ἄλλοις εὐαγγελισταῖς Βαρθολομαῖος. Ναθαναήλ τὸ κύριον ὄνομα, Βαρθολομαῖος δὲ τὸ ἐπίθετον, σημαίνει υἱὸς Θαλεμά. = 5) Ν α ζ α ρ ἔ τ ἐν τῇ κάτω Γαλιλαίᾳ. = 6) Οὐδὲν περὶ Ναζαρέτ οἱ προφῆται προσηγγέλαν. Εὐλόγως δὲ ὁ Ναθαναήλ παρετήρησεν ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περιμένωμεν ἀγαθὸν τι ἐκ Ναζαρέτ, ἥτις ἦτο μικρὰ καὶ ἀφανὴς κώμη. 7) Ἀ μ ἡ ν ἂ μ ἡ ν = λέξις ἑβραϊκὴ, ἥτις προτασσομένη τοῦ λόγου ἐρμηνεύεται: ἀληθῶς, καὶ ἐπαναλαμβανομένη, ὡς ἐνταῦθα, εἶναι ὑπερθετικῶς βεβαιωτική. = 8) Εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου ἰσοῦται τῷ γ ἑ ν ο ῖ τ ο. = 8) Διὰ τῶν λόγων τούτων ἔνωσέν ἄφ' ἑνὸς μὲν τὴν δι' αὐτοῦ ἀνοιχθεῖσαν κοινωνίαν μετὰ τῶν πιστευόντων εἰς αὐτὸν καὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀόρατου ἐν γένει κόσμου, καὶ ἄφ' ἑτέρου τὴν δι' αὐτοῦ μέλλουσαν νὰ ἐνασκηθῇ θείαν καὶ ὑπεράνθρωπον δύναμιν.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΓΕΛΟΥΣ

Ἐκ τῆς πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Α, 1—Β, 18

Καθ' ὅλας τὰς Κυριακάς τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς ἀναγιγνώσκονται περικοπαὶ ἐκ τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς, ἐπειδὴ δ' αἱ περικοπαὶ αὗται ἐπανειλημμένως ἡρμηνεύθησαν ἐν τοῖς «Πατρίοις» ἀντὶ τῆς ἐρμηνείας μιᾶς ἐκάστης ἐξ αὐτῶν παρέχομεν σύντομον ἔκθεσιν τοῦ ὅλου περιεχομένου τῆς πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς, ἐν σειρά ἁθρῶν.

Ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τῆς Ἐπιστολῆς ὁ Ἀπόστολος Παῦ-

Η ΜΟΣΧΩ

Τρία μπαϊράκια φαίνονται 'πό κάτ' ἀπό τὸ Σουλεῖ,
Τὸνα 'ναὶ τοῦ Μουχτάρ πασᾶ, τᾶλλο τοῦ σελιχτάρη,
Τὸ τρίτο τὸ καλῆτερο εἶναι τοῦ Μιτισομπόνη.

"Ο Δῆμος Ἀράκος φώναζε 'πὸ πᾶν' ἀπὸ τὸ Σοῦλι.
 —Ποῦ πᾶς Μουγγιάρη Σκοτάρη καὶ σκύλες σελιχτάρη;
 Δὲν εἶν' ἐδῶ τὸ Χόρροβο δὲν εἶν' ἡ Λαμπρόβιστα,
 Νὰ πάρτε σπλάτσονε τὰ παιδιὰ, γυναικὲς δίλως ἄντρες.
 Ἐδῶ ἔναι τὸ Σοῦλι τὸ κακὴ, ἐδῶ ὃ τὸ Κακοσοῦλι.
 Ποῦ πολεμοῦν μικρὰ παιδιὰ, γυναικὲς δίλως ἄντρες,
 Ποῦ πολεμοῦν Τζαβέλινα σὰν τ' ἄξιο πᾶλλωχάρι.

Ἡ χυρὰ Μόττω φώναζε πὸ πάνω πὸ τὴν Κιάφα·
—Ποῦστε παιδιὰ Σουλιώτικα καὶ σεῖς οἱ Τζαβελάτσι;
Μαζὺ μου ἔδοι· πρέπετε καὶ ἄντρες καὶ γυναῖκες.
Τοὺς Τούρκους καταχόφετε, σπόρο νὰ μὴν ἀψῆστε.
Νὰ μείνουν χῆραις οἱ ὀρφανὰ, γυναῖκες καὶ παῖδιά τους.
Νὰ λέν στοὺς Τούρκοις πὸς πτόκωσαν Σουλιώτισσες γυναῖκες.

Ἡ Μοσχὼ τότε ὤρμησε μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι.
Τώρα νὰ δῇτ' πόλεμο, γυναικίικα τουφέκια.
Σὰν τοὺς λαγοὺς ἐφεύγανε καὶ πίσω δὲν κυττάζουν.
Πεταῖξαν τὰ τουφέκια τοὺς μόνο γιὰ νὰ γλυτώσουν.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ
ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΟΣ ΥΠΟ ΦΙΛΛΕΛΗΝΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος Νοεμβρίου ἐξεφώνησε ἐν Μονάχῳ ὁ γνήσιος φίλος τῶν Ἑλλήνων καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων Αὐγουστος Χάτζεμπεργ ἐνώπιον πολυπληθοῦς καὶ ἐκλεκτοῦ συναθροίσεως σπουδαιότατον λόγον. Σκοπὸς τῆς συναθροίσεως ὑπῆρξεν ἡ χρηματικὴ ἐπικουρίαι τῶν ἀγωνιζομένων Ἑλλήνων. Ἐπειδὴ δὲ χρήσιμον φαίνεται νὰ γνωσθῶσι καὶ εἰς εὐρύτερον κύκλον αἱ περὶ τῶν νέων Ἑλλήνων καὶ περὶ τοῦ διεξαγομένου πολέμου γινῶμαι τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ, ἐκρίθη καλὸν νὰ ἀνακοινωθῶσι διὰ τῶν Πατρῶν αἱ σπουδαιότεραι τούτων εἰς τοὺς πολυπληθεῖς αὐτῶν ἀναγνώστας.

Ἀποῦ πρώτον ἐξέθηκε συντάμως τὴν ἐπὶ αἰῶνας φρικτὴν θέσιν τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τὸν Τουρκικὸν ζυγόν, ἐξηκολούθησε λέγων : Πόσον εὐγενὴς πρέπει νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ἦτο ὁ λαὸς οὗτος, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τοσούτους αἰῶνας ἔζησεν εἰς τοιαύτην πτωχείαν καὶ ἀθλιότητα, ὅστις καθ' ἑκάστην ἐκινδύνευε διὰ τὴν τυραννίαν καὶ τὴν ἀγριότητα ν' ἀπολέσῃ καὶ τὴν πνευματικὴν καὶ τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ ὑπόστασιν, ἀλλ' ὅμως δὲν ἐχάθη, δὲν ἀπερροφήθη ὑπὸ τοῦ Τουρκικοῦ θηρίου, ἔσωσε δὲ αὐτὸν καὶ τὴν θρησκείαν αὐτοῦ δι' εὐτυχεστέρως ἡμέρας ! Μία πνευματικὴ δύναμις ὑπῆρξε κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἥτις ἔσωσεν ἀπὸ τοῦ παντελοῦς ὀλέθρου τοὺς Ἕλληνας, ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ! Αὕτη ὑπῆρξεν ὁ μόνος δεσμὸς ὅστις συνεκράτησε τοὺς ἀπανταχοῦ Ἕλληνας καὶ δὲν ἀφῆκε νὰ σβεσθῇ τὸ αἶσθημα τοῦ συνδέσμου αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους. Τοιοῦτοτρόπως ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἐγένετο αὐτὸ τοῦτο τὸ Κράτος, δὲν ἀπετέλει μόνον πνευματικόν ἀλλὰ καὶ πολιτικόν δεσμόν, ὅστις περιέλαβε πάντας τοὺς Ἕλληνας. Αὕτη διετήρησε καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν κατὰ τοὺς δεινοὺς ἐκείνους χρόνους τῆς δουλείας. Βραδύτερον ἦλθεν εἰς τὸ σῶμα τήναι τοῦτο ἔργον τῆς Ἐκκλησίας ἐπίκουρος καὶ ἡ παιδεία ἡ εὐγενεὶς Φαναριώται καὶ ἄλλοι Ἕλληνες ἱδρυσαν σχολὰς ἐν Ἰωαννίνοις, Λαρίσῃ, Θεσσαλονίκῃ, Ἀδριανουπόλει καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Κωνσταντινουπόλει. Ἐκ τῆς μελέτης τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἦντλησεν ἡ ἐθνικὴ ἰδέα τροφήν καὶ δύναμιν. Οὕτως ἀνεπτύχθησαν κατὰ μικρὸν τὰ ἰδανικὰ τὰ ὁποῖα ἔφερον

εἰς φῶς τὴν νέαν Ἑλλάδα, ταῦτα δὲ εἶναι ὁ Χριστιανισμός,
 ἡ ἐλευθερία, ἡ φιλοπατρία, εἰς ἃ προστεθῇ ἔπειτα καὶ ὁ
 ἐθνοπολιτισμὸς ὑπὲρ τῶν σπουδῶν τῆς ἀρχαιότητος. Τότε ἤκα-
 σαν ὁ μέγας Κοραΐς, ὁ ὁποῖος ὅτε ἐξέδιδε τοὺς λόγους τοῦ
 Ἰσοκράτους περὶ τοῦ μεγαλείου τῶν Ἀθηνῶν ἡ τοὺς τοῦ
 Πλουτάρχου βίου ἐνδόξων ἀνδρῶν καὶ διέπαιρεν αὐτοὺς
 κατὰ χιλιάδας εἰς τὰ σχολεῖα τῶν Ἑλλήνων, δὲν ἐξετέλει
 μόνον φιλολογικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς ἐργασίας ἀλλὰ μάλ-
 λον πολιτικὰς ἐνεργείας. Τότε ἀνεπτύχθη ἐν Ἑλλάδι ἡ
 γενναία ψυχικὴ ἐκείνη διάθεσις καὶ συγχρόνως ἐδόθη ὁ γλωσ-
 σικὸς τύπος πρὸς ἔκφρασιν τῆς διαθέσεως ταύτης, ὁ γλωσ-
 σικὸς τύπος τὸν ὁποῖον οὐδέμιν δύναμις ἡδυνήθη ἔκτοτε νὰ
 ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Ὅτε δὲ βραδύτερον συνεστάθη ἡ λεγομένη **Φιλικὴ Ἐ-**
ταιρεία, ὁ πολιτικὸς ἐκεῖνος σύνδεσμος ὅστις ἐσκόπει νὰ συνενώσει
πάντας τοὺς Ἕλληνας, νὰ ἀναγεννήσῃ αὐτοὺς πνευματικῶς
καὶ ἠθικῶς καὶ ἀποτελέσῃ ἐξ αὐτῶν ἓν κράτος, τότε ὁ Μεττερ-
νίχος ἐν πᾶσι τοῖς ἐγγχειρήμασι τούτοις δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ
ἄλλο τι ἢ διακλάδωσιν τῶν ἐν Ἑλλάδι **Καρθονάρων** καὶ
τῶν λοιπῶν ἐν Εὐρώπῃ μυστικῶν ἑταιρειῶν. Ὁ μέγας δι-
πλωμάτης ἀλλὰ ὅσοιτον μικρόνους πολιτικὸς οὐδὲν οὐδὲ τὰ
ἐλάχιστον ἠδύνατο νὰ νοήσῃ ἐκ τῆς μεγάλης πάλης ολοκλή-
ρου Ἑθνους ὑπὲρ ἐλευθερίας καὶ φωτός. Ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ
τούτου εἰργάζετο ὁ εὐφυὲς Γέντσιος, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ **Ἀὐ-**
στριακῷ Παρατηρητῇ ἐδημοσίευσεν τὰς ἐπεαινὰς αὐτοῦ Ἐπι-
στολὰς ἐκ Ζακύνθου, ἐν ταῖς ὁποίαις παρίστα τὸν χαρακτήρα
καὶ τὰς πράξεις τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὰ μελανώτερα χρώματα.

Ἄλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Μεττερνίχος ἔγραψεν ὅτι «ἀνέγκη νὰ γίνουν σοβαρὰ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων διαδήματα πρὸς τὴν ἁσπενὴ κυβέρνησιν τῆς Βασιρίας καὶ τῆς Βυρτεμβέργης, ἵνα τεθῇ τέλος εἰς τὰς ἐπαναστατικὰς ἐνεργείας τοῦ καθηγητοῦ Θεορίτου καὶ Σιας, ἐνεργείας αἱ ὅποται θὰ ᾔσαν γλοιὺν, ἀνδρὸν ἥσαν αὐτοόχημα ἐγγληματικαῖν».

Ἀποὺ δὲ οὕτως ὁ φίλος καθηγητὴς ἐξιστόρησε δι' ὀλίγων κατόπιν τοὺς ἀγῶνας τῶν ἐν Γερμανίᾳ φιλελλήνων, οἷον τοῦ καθηγητοῦ Θειρσίου, τοῦ Γιακωβ, τοῦ Λένε, τοῦ Γάγκερν, τοῦ Μύλλερ καὶ πολλῶν ἄλλων, ἰδίᾳ δὲ τοῦ ἀειμνήστο Λουδοβίκου τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας, ἔρχεται εἰς τὰ παρόντα καὶ ἀναφωνεῖ μετὰ ψυχικοῦ ἄλλους: «Πόσον μετεβλήθησαν ἔκτοτε οἱ καιροί! Πάλιν ἔλαβε τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος τὰ ὅπλα κατὰ τοῦ ἰδιοῦ ἔχθρου, ὅπως καὶ πρὸ 100 ἐτῶν, καὶ ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἰδανικῶν. Διότι ἡμιτελεῖς τι μόνον κητύλησαν τότε τὰ ἐπιτυχῶσι. Ἐκ τῶν ἐξ ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων μόνις δύο ἡλευθερώθησαν, οἱ δὲ λοιποὶ ἔζων ἀκόμη ὑπὸ τὸν βαρὺν ζυγὸν τῶν Τούρκων στερούμενοι πάσης προστασίας καὶ ἀσφαλείας. Πῶς δὲ ἦτο δυνατόν νὰ κλειώσι διαρκῶς τὰ ὦτα αὐτῶν οἱ Ἕλληνες τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου πρὸς τὰς ἱκετευτικὰς ἐπικλήσεις τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν, αἵτινες ἀδιαλείπτως ἀπηθυβόνοντο πρὸς αὐτοὺς ἐκείθεν τῶν συνόρων; Ἀνάλαβον ἄρα κατ' ἀνάγκην τὸν ὑπὲρ ἐκείνων ἀγῶνα ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν ἄλλων λαῶν τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου, καθ' ὅσον καθ' ἑαυτοὺς ἦσαν πολὺ ἀσθενέστεροι τοῦ δεινοῦ τυράννου.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΔΩΔΩΝΗΣ

Ἔλα, ψυχὴ μου· ἐπάνω, εἰς τὴν χώραν τὴν ὑψηλὴν, τὴν κομῶσαν ἀπὸ ἄλση πεύκης καὶ δρυός, τὴν κατάρρευτον ὑπὸ ποταμῶν ἀδαμαντορρυτῶν, ἐκεῖ πορευόμεθα· εἰς τὴν χώραν, ἣν ἀπὸ τῆς Πίνδου τὰ μῦρα τῆς ἐλάτης καὶ τῆς καστα- νέας περιπνέουσι καὶ ἡ εὐδροσὸς αὐρα τῶν χιονέων κυμάτων τοῦ Ἰονίου πόρου ἐκεῖ πορευόμεθα. Ἐκεῖ πορευόμεθα, εἰς τὴν χώραν τὴν Ἑλληνίδα, ἣν ὀρίζουσι πρὸς βορρᾶν ὁ Γενοῦ-

σας καὶ πρὸς νότον ὁ Ἀμερρικανός, ὁποῦθεν ἐξώρμησαν οἱ ὀρμητικοὶ Διολεῖς—οἱ Ἀργοναῦται καὶ τῆς Τροίας οἱ πορθηταί— καὶ οἱ γιγαντοπάλαμοι Δωριεῖς—οἱ Σπαρτιῆται τῶν Πλαταιῶν, τοῦ Ἀλεξάνδρου οἱ Μακεδόνες, οἱ Κρήτες οἱ οὐτὸν τὸν Λαοσθένη ἀγῶνα ἡμιθέων πολεμήσαντες κατὰ τῶν Ῥωμαίων.

Ἄς διαβῶμεν αὐτὸν βαρυθῶν τοῦ Ἀχέροντος ποταμοῦ πορθμόν] ὑπὸ τὰ Κασσωπαῖα (Σουλιωτικά) ὄρη καὶ προβαίνοντες βορειότερον ἄς ἀνέλθωμεν, ἡμεῖς βραδυδάμονες πέριθικες, ἐπὶ τινος χθαμαλῆς πτυχῆς τοῦ Τομάρου (Ὀλύτσια). Περικιτέρω μικρὸν πρὸς βορρᾶν αἶρεται χιονοσκεπὴς ἡ Δωδώνη, ἀλλ' ἡ χιὼν αὐτῆς ὡς ἐσθῆς εἶναι αἴγλης ἡλιακῆς, οὐδαμῶς δὲ ἀδυσχελερὸς] ὑπὸ πρᾶσις περιπνέεται ἐαρινῆς αὐραῖς. Ἐκεῖ, ὅπου ἄλλοτε ὁ ναὸς ἤρτο τοῦ ἀνακτος τῶν Ἑλληνικῶν θεῶν, τοῦ Δωδωναίου Διός, καὶ οὖν λιθων- τὸς καίόμενος εὐωδίας τὴν ὅλην πληροῖ Ἑλληνίδα γῆν, ἐπὶ θρόνων δ' ἄδαμχντίνων, ἡρμοσμένων δι' ἄστρον, οἱ μεγαλομέδου καθηνται Ὀλύμπιοι θεοὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν ἐπὶ θρόνου ἡλίου πνευματικοῦ, ὑψηλοῦ ὡς ἡ ἀλήθεια, ἔχοντες τὸν ὑπέρτατον Δημιουργόν. τοῦ παντός, τὸν Ἰησοῦν, θεὸν Ἑλληνικόν, τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς εἰκόνας ἐκείνου, ἥτις ὠδοποιεῖσε τὰ κρηρύματα τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Πρὸς ἐκείνους ἐπὶ νεφελῶν χρυσοπαρυφῶν φερόμενοι ἄρχονται οἱ τῆς ἡπειρωτικῆς γῆς ἡμίθεοι οἱ κατὰ τὸν μακρὸν ἀγκάσαντες τοῦ γένους ἡμῶν βίον. Ἰδοὺ ὁ Ἀχιλλεύς πελώριος εἰς τοὺς πόδας ἔπεται τοῦ θρόνου τοῦ πατρῷου θεοῦ αὐτοῦ τοῦ Δωδωναίου Διός, κρατῶν τὴν ἀσπίδα, ἣν δι' αὐτὸν ἐποίησεν θεός, ὁ Ἡφαιστός, καὶ τὴν ἥρώων φονεύτριαν λόγχην αὐτοῦ λάμπουσάν ὡς τὸ φῶς τοῦ Σειρίου. Ἰδοὺ παρ' αὐτὸν ὁ Νεοπτόλεμος Πύρρος ὁ υἱὸς του, τῆς Τροίας ὁ πορθητής. Ἰδοὺ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ οἱ ἐν τῇ Ἠπειρωτικῇ Μολοσσίδι βασιλεύσαντες ΔαϊκίδαΙ καὶ οἱ τῆς ἄλλης Ἠπειρωτικῆς γῆς ἠρωικοὶ βασίλεις οἱ ἐπὶ χιλιετηρίδας ἀποκρούσαντες τὰς ληστρικὰς ἐπιδρομαῖς τῶν πέραν τοῦ Γενούσου Ἰλλυριῶν. Ἰδοὺ ὁ ἀπὸ Ἀχilleύος καταγόμενος Ἀλέξανδρος ὁ Νεοπτολέμου, τῆς Ὀλυμπιάδος ὁ ἀδελφός, ὁ τῆς κάτω Ἱταλίας πορθητής, ὁ φρονήματος ἡμιθέου, ὁ κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ παρά τὴν Πανδοσίαν Ἀχέροντος ὑπὸ τῶν ἀπίστων Λευκανῶν φονευθείς, ὅτε προήσπισε τελευταίως ὀπισθοχωρῶν τὴν διάβασιν τῆς στρατιᾶς του. Ἰδοὺ Πύρρος ὁ μέγας ὁ τοὺς θρασεῖς κατακόψας ἐν Μακεδονίᾳ Γαλάτας καὶ πάντα κατατροπώσας τοῦ Ἀντιγόνου τὸν στρατὸν, ὁ δις περιφανῶς νικήσας τοὺς Ῥωμαίους, στρατηγὸς λαμπρὸς πνεύματος καὶ στρατιώτης ἀληθῆς ἀξίας τῶν ποσειδώνων υἱὸς τῶν Αἰακιδῶν.

τῶν προγόνων αὐτοῦ τῶν βασιλέων·
 Ὑπὸ τὸν θρόνον τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος καθέσται
 τὴν βασιλικὴν στολὴν τὴν μεγαλοπρεπεῖα τὴν χρυσοῦ καὶ με-
 τάξῃ διηνηθισμένην καὶ λίθους τιμίους· καὶ τὸ στέμμα φέρων
 τὸ βασιλείον, ὡς ὅτ' ἐδέχετο ἐνθρονισμένος ἐν Κωνσταντι-
 νουπόλει τῶν σταυροφόρων τοὺς ἡγεμόνας, ὁ Ἀλέξιος Κομνη-
 νός, ὁ ἀνδρεὸς ὑπὲρ τοῦ Δυραρχίου πολεμιστῆς, ὁ πορθητῆς
 τῆς Ἀρτης καὶ τῶν Ἰωαννίνων, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ Θεόδωρος
 ὁ Ἀγγελος, ὁ κατασυντριψὼς παρὰ τὸ Ἀλέξανδρον τῆς Ἀνω
 Ἠπείρου τὸν ὑπὸ τοῦ Παπα Οὐρβανοῦ τοῦ Γ' κεχρισμένον
 αὐτοκράτορα τῆς Κωνσταντινουπόλεως Πέτρον τὸν Κουρτεναί
 ἄγοντα πεντακισίους ἱππότες καὶ πεντακισχιλίους καὶ πεν-
 τακισίους πεζοὺς καταφράκτους, ἐκεῖ δὲ παρ' αὐτοῦ καὶ ὁ
 Ἀλέξιος Στρατηγόπουλος ὁ μετὰ τὴν νίκην τὴν κατὰ τῶν
 Φράγκων πορθητῆς τῆς Ἀρτης καὶ τῶν Ἰωαννίνων πολιορ-
 κητῆς, ὁ μετὰ μικρὸν κατακτῆσας τῆς Κωνσταντινουπόλεως
 ἅπὸ τῶν Λατίνων.

Ἡ ἐθνικὴ ψυχὴ ἀθάνατος, αἰωνία δὲν ἐσθέσθη μετὰ τῆς
πτώσεως τῆς πόλεως. Εἰς ὕπνον ἔπεσεν, ὡς ἔλεγεν ὁ Πιν-
δαρος διὰ τοὺς ἀθανάτους πλασθέντας, οἵτινες ἀνεγειρόμενοι
λάμπουσιν ὡς τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς· ὅπως δὲ κατὰ πάσαν

λος συγκρίνει τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν πρὸς τοὺς Ἀγγέλους ἵνα δείξῃ τὴν ὑπεροχὴν αὐτοῦ. Προηγουμένως μὲν, λέγει, πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως ἀπεκάλυπτεν ὁ θεὸς τὴν θέλησίν του διὰ τῶν Προφητῶν, νῦν δ' ἀπεκάλυψεν αὐτὴν διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ υἱοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις εἶναι κληρονόμος πάντων καὶ ἀνώτερος πάντων τῶν κτισμάτων, κατὰ τὴν θεότητα καὶ κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Εἶναι ἀνώτερος τῶν Ἀγγέλων μόνον διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ὡς υἱοῦ τοῦ θεοῦ, ὡς πρωτότοκος, ἐπομένως πρέπει νὰ προσκυνῶσιν αὐτὸν καὶ οἱ Ἀγγελοι. Ἐπὶ πλέον ὁ Υἱὸς τοῦ θεοῦ εἶναι ἀνώτερος τῶν Ἀγγέλων καὶ διὰ τῆς βασιλικῆς αὐτοῦ ἐξουσίας, διὰ τοῦ χρίσματος, διὰ τῆς αἰωνιότητος. Διὰ τούτων πάντων ἀποδεικνύεται Υἱὸς τοῦ θεοῦ, ὁμοούσιος πρὸς τὸν Πατέρα, συναιώνιος καὶ συναίδιος, δημιουργὸς καὶ προνοητὴς πάντων τῶς κτισμάτων καὶ κληρονόμος, ἥτοι ἐξουσιαστὴς αὐτῶν. Ὡς θεάνθρωπος ἀπεκάλυψε τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ τοῖς ἀνθρώποις, οὐδεμία δὲ ἀνάγκη ὑπάρχει ἄλλης ἀποκαλύψεως, ἐξηγόρασε καὶ ἀπελύτρωσε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας, μετὰ τὴν ἐσχάτην αὐτοῦ ταπεινώσιν ἀνυψωθείς καὶ καθίσας ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς ἐν οὐρανοῖς. Ὡς τοιοῦτος ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἀνώτερος τῶν Ἀγγέλων.

Ἐκ τῆς συγκρίσεως ταύτης ἐξάγει ὁ Ἀπόστολος τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐὰν διὰ τὴν παραβάσιν τῆς δι' Ἀγγέλων παραδοθείσης διδασκαλίας ἡπειλήθη τιμωρία, πολλῷ μᾶλλον πρέπει νὰ φοβούμεθα τὴν φοβεράν κρίσιν διὰ τὴν παραβάσιν τῆς διδασκαλίας, ἣν παρέδωκεν αὐτοῖς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καὶ ἐκύρωσε διὰ τῶν θαυμάτων κατὰ τὴν περαιτέρω μετάδοσιν αὐτῆς ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων.

Ἡ ταπεινότης δὲ τοῦ Ἰησοῦ ἐν σχέσει πρὸς τοὺς Ἀγγέλους διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως ἦτο ὅλως προσωρινή καὶ ἐχρησίμευσε μᾶλλον εἰς τὴν δόξαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἣν περιεβλήθη ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἀδελφοῦς ἑαυτοῦ καταστήσας τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀρχιερεῖς αὐτῶν γενόμενος. α' Ἐπρεπε γὰρ αὐτῷ, δι' ὃν τὰ πάντα καὶ δι' οὗ τὰ πάντα πολλοὺς υἱοὺς εἰς δόξαν ἀγαγόντα, τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελειοῦσαι». Ἡ ταπεινότης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ παθήματα αὐτοῦ εἶχον σημασίαν οὐ μόνον διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν τελείωσιν καὶ ἐξύψωσιν αὐτοῦ, τοῦ Θεανθρώπου, ὅστις ἵνα βοηθήσῃ τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα ἔπρεπε νὰ δοκιμάσῃ πάντα τὰ παθήματα. Εἰς δὲ εἶναι ὁ ἀγιαζὼν Θεὸς καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀγιαζόνται πάντες, καθιστάμενοι ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐπομένως τέκνα τοῦ Θεοῦ, τὰ ὅποια ὁ Χριστὸς προσάγει πρὸς αὐτόν, προσλαβὼν ὁμοίως πρὸς αὐτοὺς σὰρκα καὶ αἷμα. Ἡ πρόσληψις δὲ αὐτῆς ἦτο ἀναγκαία «ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτ' ἔστι τὸν διαβόλον καὶ ἀπαλλάξῃ τοῦτους ὅσοι φόβῳ θανάτου διὰ παντός τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας». Τοῦτο ἐπιτελέσας ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τῆς ἐνσαρκώσεως, διὰ τῆς ἀφομοιώσεως πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἑαυτοῦ ἀδελφούς, ἀπέβη καὶ ἀρχιερεὺς αὐτῶν πιστῶς καὶ ἐλεήμων, διότι γνωρίζει, ἐκεῖνος, οὗς ἔπρεπε νὰ ἀγιασῇ, α' Ἐν ᾧ γὰρ πέποιθεν αὐτὸς πειρασθεὶς δύναται τοὺς πειραζομένους βοηθῆσαι, μόνος ἐκεῖνος δύναται νὰ εἶναι ἐλεήμων, ὅστις ἐδοκίμασε τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰς ἀνάγκας ἐκείνων οὗς ὑποσεί.

Δι' ὧν τούτων ἀποδεικνύει ὁ Ἀπόστολος τὴν ὑπεροχὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς Ἀγγέλους, ἐν τῇ ἔργῳ τῆς σωτηρίας καὶ ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ μὲν Ἀγγελοι ὑπῆρχαν οὐ μετὰ τῆς Π. Διαθήκης οὐδὲ Ἰησοῦς Χριστὸς μετὰ τῆς Ν. Διαθήκης.

τὴν Ἑλληνικὴν γῆν, καὶ ἐν τῇ Ἠπειρῷ ψυχαὶ γιγάντων ζῶσιν ἀντάξιαί μὲν κατὰ τὸν πολεμικὸν ἡρωϊσμόν τῶν ἀρχαίων ἢ τῶν κατὰ τὸ Βυζάντιον ἐκείνων, ὑπέρτεροι δὲ κατὰ τὴν καρτερίαν καὶ τὸ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας μαρτύριον. Ἰδού ὡς εἰς μάχην ὁρμῶν ἴσταται τὴν σιδηρᾶν στολὴν φέρων τοῖς στρατιώτου ὑπὸ τῶν πολυθρῦλῶν ὀπαδῶν τοῦ τῶν Κλαδαίων, περιστοιχούμενος ὁ κατατροπώσας τρεῖς πασάδες ἐν τῇ Λακωνικῇ, ὁ ἐν Ἠπειρῷ κύριος γενόμενος τῆς γῆς ἀπὸ Δυρραχίου μέχρι Χειμάρρας καὶ Σοπητοῦ, ὁ Κορκόδειλος Κλαδάς. (Πάτρια 1904 ἀρ. 37). Παρ' αὐτὸν ὁ παραβόλου ἀνδρείας ἀρχηγὸς τῶν Χειμαριωτῶν Δαμιανὸς ὁ μαρτυρικὸν ὑποστάς θάνατον ὁ φιλελεύθερος (Πάτρια 1904 ἀρ. 29). Ἐκεῖ οἱ Γριβαῖοι, ὁ Πούλιος Δράκος, ὁ Μαλάμος οἱ εἰς ἐπανάστασιν τὴν κάτω Ἠπειρὸν ἐξεγείραντες καὶ ὡς ἀνδρεῖοι πεσόντες.

Ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῶν ἀδαμαντίνων τοῦ βάρου, ἐφ' οὗ βαίνει τοῦ σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ ὁ φαεινὸς θρόνος καθήνται Διονύσιος ὁ ἀρχιεπίσκοπος Τρίκκης ὁ τοὺς Ἕλληνας τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Ἠπειροῦ καλέσας εἰς ἐπανάστασιν, τῶν Ἰωαννίνων ὁ πορθητὴς, ἐκατέρωθεν δ' αὐτοῦ ὁ περιλάλητος κλέφτης καὶ καταδρομεὺς Παπαθύμιος Βλαχάδας καὶ ὁ Σαμουὴλ ἡ τελευταία κρίσις, τοῦ Σουλίου ὁ πολυμήντος ὑπερασπιστής. Κρατοῦσιν ἐκεῖνος μὲν, ὁ ἀρχιερεὺς, τὴν μάχαιραν, δι' ἧς ἐξεδάρη ζωντανός, οὗτος τὴν λαμπάδα, ἣν ἔρριψεν εἰς τὴν πυρίτιδα ἐπάνω εἰς τὴν Ἀγίαν Παρασκευὴν τοῦ Σουλίου καὶ ἀπέθανεν ἐλεύθερος καὶ ὁ Βλαχάδας τοὺς σιδηροὺς ὄνυχας, δι' ὧν ἐσπάραξαν τὸ σῶμα αὐτοῦ καὶ τὸ σχοινίον, δι' οὗ δέσαντες ἀπὸ τῶν ποδῶν ἔσυρον τὰ σπάράγματα τοῦ ἀνὰ τὰ καλδιρίμια τῶν Ἰωαννίνων. Παρ' αὐτοὺς οἱ ἰδρύσαντες τὴν Φιλικὴν Ἐταιρίαν, τὴν ἐλευθερώτριαν, Τσακάλωφ καὶ Σκουφᾶς.

Παρὰ τὸν Βλαχάδαν ἀπαστράπτοντες ἀπὸ τὰργυρᾶ τοσπράζια καὶ τὰ φλωροκαπνισμένα ἄρματα ἴστανται οἱ Κατσωντωναῖοι, ὁ Ἀντώνης καὶ ὁ Γιώργος, ὁ Εὐθύμιος Παλάσκας οἱ μαρτύρια θηριώδη ὑποστάντες ἐν Ἰωαννίνοις χάριν τῆς πατρίδος καὶ οἱ ἄλλοι. Ἠπειρώται πολεμιστὰς τῆς κλεφτουρίας, ἧτις διήνοιξε τὴν ὁδὸν τῆς μεγάλης Ἐπαναστάσεώς μας. Παρ' αὐτοὺς καὶ οἱ Παργηνοί· καὶ παρὰ τὸν Σαμουὴλ τιτάνες ἡρωϊσμοῦ καὶ καρτερίας οἱ Σουλιωταὶ εἰς πυκνὰς τάξεις ὑπὸ τὸν Λάμπρον καὶ τὸν Φῶτον Τζαβέλλαν, ὑπὸ τὸν Κίτσον καὶ τὸν Μάρκον Βότσαρην, ὑπὸ τὸν Δῆμον Δράκον, τὸν Δαγκλῆν, τὸν Φωτομάραν, τὸν Μαλάμον, ἔχοντες ἐν μέσῳ αὐτῶν λαμπούσας ἐκ κάλλους σεμοῦ ὤπλισμένες με σισανέδες καὶ σπάθας δαμασκηνὰς τὴν Μόσχω Τζαβέλλα, τὴν Χάριδον τοῦ παπᾶ, τὴν Δέσπω Βότση Σέχου τῆς Ρενιάσας, τὴν Ἑλένην τοῦ Βότσαρη περικαλλῆς κοράσιον δεκακοκταετῆς.

Πάντες οὗτοι, τοὺς ἐκθάμβους ὀφθαλμούς των ἀπὸ δά-

κρυα χαρᾶς ἀδαμαντίνῃς ἔχοντες, πληρούμενα βλέπουσι τὴν περὶ τὴν Ἀετόρραχην καὶ τὴν Μενωλιάσαν καὶ τὴν Τσουκάν καὶ τὸν Ἅγιον Νικόλαον καὶ τὴν Καστρίτζαν καὶ τὸ Μπιζάνι πρὸ τῶν Ἰωαννίνων τιτανομαχίαν τῶν νέων Ἑλλήνων, τὴν καρτερίαν εἰς τοὺς ἀγρίους τῆς πείνης σπαραγμούς, εἰς τοὺς θανατηφόρους ἐναγκαλισμούς τῶν παγετῶνων, τὴν καταφρόνησιν πρὸς τοὺς κινδύνους, τὴν ἀπτόητον ὁρμὴν πρὸς τὰ θανάτου κατακλυσμὸν ἐκχέοντα ἀδάμαστα προτεχίσματα τῶν πολεμίων, πῶς πτερόποδες ἀετοὶ καταπατοῦσιν αὐτὰ καὶ ἀγέρωχοι καὶ σεμνοὶ, ἡρώων γένος, εἰσέρχονται εἰς τὴν Ἑλληνικωτάτην πόλιν ὑπὸ τὸν ἡρωϊκὸν εἰς τὴν ὁρμὴν καὶ ὀξύτατον τὴν στρατηγικὴν διάνοιαν, τὸν στρατηλάτην Κωνσταντῖνον τὸν Διάδοχον.

Ἀλαλάζουσιν ἐκ χαρᾶς τοῦ γένους οἱ ἥρωες καὶ βαίνουσιν αὐτοὺς με δάφνας Μακρθῶνος καὶ μυρσίνας τῆς Ἀλαμάνας, εὐλογοῦσιν οἱ Ὀλύμπιοι τοὺς νέους ἡμιθέους καὶ ἀγιάζει αὐτοὺς ὁ Χριστὸς μας.

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Τί ἔγραψαν οἱ ξένοι.

Ἡ νίκη αὕτη ἐνέχει ὄχι μόνον τὴν ἀπολύτρωσιν τῶν καταδυναστευομένων εὐγενῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν, ἀλλὰ καὶ εὐοικονίζεται μέλλον αἰσιώτερον. Ἐγὼ δὲ ἀγάλλομαι ἐπὶ τῇ πεποιθῆσει ταύτῃ εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλλάδος, ὅπερ οὐδέποτε ὑπέσθη κλονισμόν, καὶ εὐφραίνομαι ἐπὶ τῷ ὁράματι τῆς Μεγάλης Ἑλληνικῆς Ἰδέας, ἣν τηρῶ πάντοτε ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἀναλλοίωτον.

Ρ. Γκάλλι

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Κ. Τ. Β α τ ο ῦ μ. Ἡ ἀποστολὴ ἐντεῦθεν εὐχερестаτὴ ἀλλὰ ἡ δυσκολία εἰς τὴν κατὰ τόπους διανομήν. Οἱ ἐν Βατούμ καὶ ἄλλαις πλησιόχοις πόλεσι ἀναλαμβάνοντες τὰς ἀποστολάς θὰ ὑποχρέωνται καὶ ἡμᾶς καὶ τὰς ἐν λόγῳ ἑλληνικωτάτας τοῦ Καυκάσου κοινότητας. — Χ. Δ. Μ σ σ α λ ί α ν, Ν. Π. Φ ι λ ι π π ο ῦ π ο λ ι ν, Σ π. Ε. Μ α ν σ ο Ὑ ρ α ν, Ἀντ. Γ ρ. Δ ὀ ο υ ε λ, Διευθύνσεις ἀκριβεστεραὶ ἀναμένονται πρὸς ἐναρξιν τῶν ἀποστολῶν. — Κ. Φ. Ἀ ν δ ρ ο ν, Ν. Ε. Ρ ὀ δ ο ν. Δύνασθε νὰ κρίνητε ἐκ τῆς σπανιότητος τῶν δημοσιεύσεων συνδρομῶν ἀλλὰ ἀναγνωρίζοντες τὰς αἰτίας ἐμμένοντες. — Β ρ. Ν. Π ἄ τ ρ α ς, Κ. Μ. Δ ἄ ρ ν α κ α, Περ. Σ. Κ ἄ τ ρ ο ν, Α. Σ. Ἐ ρ μ ο ὕ π ο λ ι ν. Μετὰ ἐπομένου φύλλου συμπληροῦται αἰσίως τὸ 11ον ἔτος τῶν Πατριῶν καὶ διὰ τοῦ μεθεπομένου εἰσερχόμεθα εἰς τὸ 12ον. Τακτοποιήσατε ἐγκαίρως τὰ φύλλα σας διότι τοῦ λήγοντος ἔτους πολλὰ πλησιάζουν νὰ ἐξαντηθῶσιν. — Ἐ μ μ. Χ. Κ ἔ ρ κ υ ρ α ν, Σ τ. Δ. Χ α λ κ ῖ δ α, Κ. Ε. Ὁ δ η σ σ ὀ, Π. Π. Β ι τ ἄ ν ι ο ν, Γ ρ. Β. Β ἄ ρ ν α ν, Ν. Μ. Β ο σ τ ὶ ν η ν, Χ ρ. Κ. Λ ο ν δ ῖ ν ο ν. Ζητηθέντα ἀπεστάλησαν. — Ἀντ. Δ. Ἰ ω ἄ ν ν ι ν α. Διὰ τοῦ φύλλου ταύτου ἐπαναρχίζομεν μετὰ πεντάμηνον τὰς ἀποστολάς. Καὶ με ποίαν χαρὰν καὶ συγκίνησιν!

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝ. ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀνυλοποιεῖ

Ὅτι τίθενται εἰς κυκλοφορίαν δεκάδραχμα τραπεζικά γραμμάτια νέας ἐκδόσεως (ἐνάτης) μήκους 12 καὶ πλάτους 6 περίπου ἑκατοστῶν, ὧν τὰ κυριώτερα γνωρίσματα εἰσὶ τὰ ἑξῆς:

Ἐπὶ τῆς προσόψεως

Ἐν τῷ κέντρῳ καὶ ἐν πλαίσίῳ πεποικιλμένῳ διὰ δαντελοειδῶν ποικιλιμάτων φέρεται διὰ λευκῶν μεγάλων ἀραδικῶν ἀριθμῶν ὁ ἐμφανίζων τὴν ἀξίαν τοῦ γραμματίου ἀριθμὸς 10, ὑπ' αὐτὸν δὲ καὶ ἐν τῇ βασιεὶ τοῦ πλαι-

σίου ἐν μελανῇ ταινίᾳ αἱ λέξεις «δραχμαὶ δέκα» διὰ λευκῶν κεφαλαίων στοιχείων.

Ἀριστερᾷ τοῦτου ἐν κυκλικῷ πλαίσιῳ φέρεται ἡ εἰκὼν τοῦ ἱεροῦ τῆς Τραπεζῆς Γ. Σταύρου, ἀνωθὶ αὐτοῦ ἡ σειρά καὶ κάτωθι ἡ διὰ σφραγιστήρος ὑπογραφή τοῦ ταμίου, δεξιᾷ δὲ ἐν κυκλικῷ ἐπ' ἴσης πλαίσιῳ τὸ βασιλικὸν στέμμα, ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ ἀριθμὸς τοῦ γραμματίου καὶ ὑπ' αὐτὸ ἡ ἰδιόχειρος ὑπογραφή τοῦ Βασιλικῷ Ἐπιτρόπου.

Ἀνωθὶ τοῦ ἐν τῷ κέντρῳ ὡς εἴρηται πλαίσιου φέρονται κορσοειδῶς αἱ λέξεις «Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος», κάτωθι δὲ αἱ λέξεις «πληρωτέα ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει». ἡ χρονολογία καὶ ἡ ὑπογραφή διὰ σφραγιστήρος τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τραπεζῆς Γ. Α. Βαλαωρίτου.

Τὰ δεκάδραχμα ταῦτα τραπεζικά γραμμά-

τια ἀπαγορεύεται νὰ κόπωνται εἰς δύο κατὰ τὸν ΒΥΕΔ Νόμον, ἐφ' ᾧ κάτωθι τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Διοικητοῦ ἀναγράφεται διὰ μελάνων κεφαλαίων γραμμάτων τὸ σχετικὸν ἀπόσπασμα τοῦ Νόμου τούτου.

Ἡ πρός τινος ἐν γένει εἶναι χρώματος ἰώδους διακοπτομένου περὶ τὰ ἄκρα ὑπὸ πρᾶσινων καὶ κεραμοχρῶν ποικιλιμάτων.

Ἐπὶ τῆς ὀπίσθιας ὄψεως

Ἐν τῇ μέσῳ ὑπάρχει ἐν ὡσεὶ πλαίσιῳ ἡ εἰκὼν τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους. Ἀνωθὶ ἡ λέξις «Banques», κάτωθι αἱ λέξεις «Nationale de Grece» ἐκδόσεως ἐνάτης καὶ ἑκατέρωθεν τοῦ Ἑρμοῦ ὁ ἀριθμὸς 10 καὶ ὑπ' αὐτὸν αἱ λέξεις «francs».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Φεβρουαρίου 1913.

Ὁ Διοικητής

Γ. Α. Βαλαωρίτης